

at man traf for store Bøxer paa Gaabet om at faae tilveiebragt værnepligtige Befalingsmænd. Alle de Forudsætninger, som man den Gang gif ud fra, ere imidlertid glippede; og de ere fuldstændig glippede, ikke fordi man i Hæren ikke har arbejdet nok for at tilveiebringe disse Befalingsmænd, men af den simple Grund, at Forholdene have bevirket, at vi ikke have kunnet faae dem. Det betydelige Omflag, som er foregaaet paa det sociale Omraade, har selvfølgelig ogsaa influeret paa Hæren, og naar en Mand i det daglige Liv kan faae sin Virksomhed bedre betalt, end han kan vente det i Hæren, saa tyer han ikke til en midlertidig Virksomhed i Hæren. Derfor man nu vilde sige: Ja, men disse Forhold ere nu noget forandrede, saa skal jeg ikke nægte, at der i de senere Aar har været noget mere Tilgang til de værnepligtige Befalingsmænd og navnlig til den nuværende Korporatklasse, end der tidligere har været; men for det Første er det jo et Spørgsmaal, om man kan gjøre Regning paa, at disse Forhold ville vedblive, og dernæst — og det er Hovedsagen — synes det mig, at det ikke gaar an at organisere en Hær og Antallet af dens Befalingsmænd paa tilfældige Konjunkturer. Jeg skjønner derfor ikke bedre, end at vi her staa overfor en Opgave, som vi maa søge at reformere paa en eller anden Maade, og jeg tror ikke, at Banstellighederne ved at komme til en Reform ere saa overordentlig store. Der er i Hærløven for hvert enkelt Vaaben og for hver Afdeling fastsat et vist Minimum af Befalingsmænd, faste og værnepligtige, som skulle være til Tjeneste. Hvis man nu her vil gaa ind paa, at dette Antal virkelig skal tilveiebringes og være til Tjeneste, saa gjælder det blot om at sørge for, at man hæver Forskjellen imellem de værnepligtige og de faste Befalingsmænd og gjør Korporaler og Sekondlieutenanter til faste Befalingsmænd ligesom de Andre. Man vilde maasse sige, at Følgen deraf vilde blive den, at Pensionsbyrden og Pensionsretten vilde blive saa meget større; men det er ikke absolut nødvendigt, thi man kan jo i Loven indføre den Bestemmelse, at Ingen faar Pensionsret, førend han er Sergent eller Premierlieutenant eller har været i Tjenesten et vist Antal Aar. Man vilde maasse hertil sige Ja, men der er en anden Indvending, som er mere væsentlig, og det er den, at ad denne Vej vil man kun faae faste Befalingsmænd, men ikke værnepligtige Befalingsmænd, og dem skal man bruge, naar der kommer Krig, men ogsaa dette, tror jeg, man vil være i Stand til at opnaa. Vi have jo i den bestaaende Hærløve en hel Mængde minuttige administrative Bestemmelser, som efter min bedste Overbevisning ikke burde have staaet i Loven, og naar jeg foreleden tillod mig at udtale, at der var mange Mangler i den bestaaende Ordning, hvis Afhjælpning ikke vilde komme til at koste Budgettet Noget som helst, saa sigtede jeg fortrin-

vis til disse. Man har hundet Afdelingschefernes Hænder paa mange Maader ved at bestemme, hvilket Antal Skoler der skal gjennemgaa, og hvor lang Tjenestetid Befalingsmandslevere skulle behøve for at blive Befalingsmænd. Hvis man vilde give Afdelingscheferne fuld Frihed til paa bedste Maade at tilveiebringe Befalingsmænd for Afdelingerne, saa tror jeg, man vilde opnaa et ganske andet Resultat, end man har opnaaet ved at give disse Bestemmelser, thi da vilde det for dem blive en Ubesværet Sag at uddanne enhver Rekrut paa den Maade, som var bedst skikket for ham, efter de Øvner, som han medbragte. Derved vilde man altsaa faae den Reserve, som man kunde paaregne som værnepligtige Befalingsmænd i Tilfælde af, at der kom Krig, og desuden kan man jo gjøre Regning paa, at vi i Selederne blandt de Menige, iblandt de almindelige Værnepligtige, som have faaet en almindelig Uddannelse, have en hel Mængde Gæmmer, som godt kunne bruges til Befalingsmænd, naar der kommer Krig, thi, som bekendt, er det ofte Tilfældet, at der i Krigstid udfikles Øvner, som man før ikke havde nogen Anelse om vare tilstede. Jeg har her berørt de to Ting, som jeg anser for Hovedpunkterne. De andre Ting have vi tidligere diskuteret om, og i Principet har der ikke været nogen Uenighed derom. Man har indset Rigtigheden af at have Brigader og Regimenter og af at inddele Feltartilleriet paa en anden Maade. Det skal jeg derfor ikke opholde mig ved, men skal nu tillade mig at gaa over til at fremsætte nogle særlige Bemærkninger med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, og da først standse ved den Ordning, det er paatænkt at give Fodfolket. I 1867 indførte man Brigaden paa en Maade, som var hvist uheldig, idet den i en meget væsentlig Grad blev gjort til et administrativt Led. Der blev sagt, at Brigadechefen skulde i en vis Forstand være det, som Regimentschefen var andre Steder, og det var meget uheldigt, thi det kan Brigadechefen ikke være, blandt Andet ikke af den Grund, at det daglige Tilsyn, som han skal udøve, kræver hans personlige Tilstedeværelse; men da der af vore 5 Brigader kun havees een, hvor begge Halvbrigader ligge i samme Garnison, medens alle de andre Brigader ligge med een Halvbrigade paa hvert Sted, har det daglige Tilsyn været en Umulighed. Samtidig har man givet Brigadechefen Afgjørelsen af en hel Del administrative Forhold, med Hensyn til hvilke Afdelingschefen burde være raadende, og derved er den Selvstændighed, som man havde tiltænkt Bataillonerne, bleven fuldstændig illusorisk, og den Tilstand, som dette i sine Konsekventer har ført til, er, at medens det ellers er en Regel, at Ingen kan tjene to Herrer, saa maa vore Lieutenanter og Underofficerer i en vis Forstand tjene tre Herrer, hvilket er meget uheldigt. Dette spæles nu, da man har de enkelte Batailloner, men det vil selvfølgelig forsvinde, naar man faar Regimenter,